

LICHT EN DICHT

DOOR

J. B. KAN.

Schryft (Pieter) al te met een veers,
't Is dobbel waard in 't licht te komen,
Werdt maer myn seggen wel genomen:
Ik meen in 't vier, of in de keers.

HUYGENS.

HET EPIGRAM.

Elke eigenschap, die 't bijtje heeft,
Ligt ook in 's puntdichts aard:
Het kleine lijf zij tevens lief,
Een angel in zijn staart.

(Uit het Engelsch).

MOLEN BIJ HET «SLAGVELD».

Een rij van Spaansche molens, zwaaiend lange wieken,
Sloeg eens in 't veld de wijdbefaamde Don Quichot:
Eén molen, lang gekortwiekt, naast het Slagveld staande
Trotseert gansch Rotterdam — wien past de naam van zot?

PHOTOGRAFIE-GYMNASIUM.

Hoezeer ik dezen lichtdruk prijs,
Blijft mij één twijfel drukken:

«Moet niet voor 't hooger onderwijs
Dees hooge mastboom bukken?»

Juni 1884.

OPSCHRIFT ZIEKENHUIS.

(In plaats van: Intrate aegri, exite grati,
d. i. Komt ziek hierbinnen, weest dankbaar als gij
er uit komt).

Wilt voor dit Ziekenhuis, mijn vrienden, toch niet beven!
Hoe noemt ge kwaad een onwaardeerbaar goed?
Reeds menig lijder dankt aan deze stichting 't leven,
Vond hier een vriendlijk thuis: geeft dat geen moed?
(Gevraagd, maar niet geplaatst).

OP SCHOOLJUFFROUW.

Haar leven lang heeft zij gevraagd
De meisjes, die zij wijsheid moest doceeren,
Doch wat haar 't meeste heeft geplaagd,
Is, dat zij nooit een vragend man
met *ja* mocht respondeeren.

Den Heere G. I. de Jongh, Directeur der Gemeente-
werken, met een exemplaar van de «Geschiedenis»
en van het Programma der Erasmiaansche school,
hem op zijn verzoek toegezonden.

Neen de oudheid is nog niet gestorven,
Nog leeft zij voort met jonghe kracht,
Nu onzer Schole kund'ge bouwer —
Die Griek en Romer diep veracht
En om die pruikrige geleerden,
Die nimmer een plan-C formeerden,
Met zijne vrienden hartlijk lacht —
Om zijne kennis te vermeerdren,
Nog deze boeken noodig acht.

24 Maart 1884.

S A M E N S P R A A K.

(Inhoud historisch).

De knaap.

Moet ik ook eenmaal sterven, o liefste moeder mijn?
Zoo graag wil 'k blijven leven — ik wil onsterflijk zijn.

De moeder.

Mijn jongen, sinds het zonlicht de menschen hier bescheen,
Vergat de dood geen hunner — onsterflijk was niet één.

De knaap.

Ik kan, ik wil niet sterven, o liefste moeder mijn,
Eén bleef toch zeker leven, de dood, — die wil 'k dan zijn.

EDE (in Gelderland),

onverlicht.

«Dat ze ons verlicht,

Is maneplicht»,

Zoo sprak de Raad van Ede(n).

Decembernacht

Helsch duister bracht:

De Raad bleef zeer tevreden,

Want, dacht hij, dekk' de maan 't gezicht,

In 't hemelsch Ede(n) is 't altijd licht.

OP WELDADIGHEIDSFEEST.

Storm en vuur en watervloed

Scheppen tal van feesten:

Andren helpen — en zich zelf,

Dat behaagt de meesten.

Storm en vuur en watervloed

Scheppen tal van dichten:

Voor de stem der ijdelheid

Moet de sterkste zwichten.

Is elk middel even goed
 Om wat geld te schrapen:
 Schept dan immer feest en vers —
 En scheert zoo de schapen.

DE MACHT DER LIEFDE.

A. Wie wrocht dit Erosbeeld en plaatste 't bij een bron,
 Als of men ooit dit vuur met water blusschen kon?

B. Verbaasd staart gij den sterrenhemel aan,
     O liefste Stella mijn;
 Om duizend bliken zoo op U te slaan,
     Wat zou 'k graag hemel zijn!

(Uit het Grieksch.)

OP EEN TE VROEG GESTORVEN KIND.

O lieve morgenster, wier dood wij nu beweenen;
 Helaas, te vroeg voor ons zijt gij van de aarde weggegaan:
 Uw licht heeft echter niet voor altijd uitgeschenen,
 Als avondster zijt gij in 't doodenrijk weer opgestaan.

of:

Als Lucifer,
 Schoone morgenster,
 Waart ge in 't leven vol luister en pracht;
 Nu ons zoo ver,
 Lieflijke avondster,
 Licht ge op nieuw in het rijk van den nacht.

(Uit het Grieksch.)

GELUKKIGE OUDERDOM.

Reeds telt Antonius een reeks van tachtig jaren,
 Die hij in rust en vreê zoo recht gelukkig sleet;
 Steeds heeft hij 't oog op zijn vervlogen maanden, dagen,
 Geen Lethe baart hem angst, schoon hij niet ver haar weet.

De heugnis van geen dag veroorzaakt hem ooit kommer,
 Geen uur, dat hij niet graag herroept voor zijnen geest,
 Een braaf man 't leven rekt. Of is 't niet tweemaal leven,
 Als hij den tijd herleeft, die eenmaal is geweest?

(Naar het Latijn).

OP HUYGENS' UITGAVE GESTAAKT.

(Impromptu.)

A. Na lang, vervelend gapen,
 Is Huygens thans gaan slapen:
 Wordt hij wel ooit weer wakker
 Die zoo geplaagde stakker?

B. Na alles wat hij hoorde en zag,
 Zegt hij: Goed dat ik slapen mag.

Amsterdam.

(Vergad. der Holl. M. v. F. K. en W.)

J. P. COEN.

Het koene woord van hem, die Java's hoofdstad stichtte,
 Zij steeds de leus van Bato's nageslacht:
 Welk leed het volk ook treff', wat barste of buige of zwichte,
 In 't «Wanhoop nooit!» zoek' Nederland zijn kracht.

AAN NIJMEGEN,

toen, na vele vergeefsche pogingen, eindelijk het voorstel
 om van Staatswege den spoorweg Arnhem—Nijmegen
 aan te leggen, was goedgekeurd.

Snel langs de nieuwe baan een nieuwe toekomst tegen,
 Mijn heuvenstad, die stout den breeden Waalstroom kroont,
 Uw ligging werd uw vloek, nu wordt ze U weer ten zegen,
 Het bleek weer als voorheen, hoe 't werk zijn meester loont!

Omhoog het grijze hoofd zoo lang ter neer gebogen,
 Rep thans met dubbele vlijt de lang geboeide hand:
 Voel jonge kracht, toon moed, maak elk verwijt tot logen,
 En word op nieuw de kroon van 't schoone Gelderland!
 19 Mei 1873.

NA EEN BEZOEK TE DOESBURG

16 Juli 1883.

(Aan Mevrouw C. geb. v. D.)

Onvergankelijk is enkel 't verganklijke!
 Luttele jaren verstrijken en
 Weggevaagd is een geslacht:
 Zijne gedachtenis zelfs
 Zinkt in het graf.

Rampzalig de man die, de vlucht van de tijden
 Niet achtend, de plaats van zijn vroegere woning bezoekt.

Enkel warende schimmen meent hij
 Langs de bekende straten te aanschouwen:
 In haar ziet hij op nieuw het weê en het wel,
 Dat hij voor jaren daar smaakte
 Met hen die er leefden, als hij,
 En liefden en lachten — en leden.

Hier zat de vrouw, die
 't Eerste dochtertje hem schonk,
 Dat ook reeds rust in de groeve,
 Geveld door de vreeslijke kwaan,
 Die hem heur moeder ontrukte.

Daar woonde eens de vriend,
 Wiens prettige lach hem nog heugt,
 Als in zijn vriendelijke woning —
 Dicht bij het kerkhof —
 Hij zijne vrienden ontving.

Eenzaam wandelt hij voort, wijlend nu hier en dan ginds —
Niemand kent hem, noch kent hij 't nu levend geslacht.

Slechts de dooden leven voor hem.

Eenzaam verlaat hij de stad, die vol van zijn lieven,
Leeft door den dood.

DANAË.

[Koning Acrisius hield zijne dochter Danaë gevangen, op grond van eene voorspelling, dat haar zoon hem zou dooden. Zij werd echter bij Zeus, den hoogsten der Goden, die de gedaante van een gouden regen had aangenomen, moeder van Perseus. De hardvochtige vader en grootvader gaf haar met haar zoontje in een kist (arkje of scheepje) aan de golven der zee prijs].

Toen 't geloei van den storm en het bruisen der golven
Schier het kunstig vervaardigde scheepje bedolven,
Zat ze weenend ter neer met den dood in het hart,
Sloeg om Perseus den arm en gaf lucht aan haar smart:

«Mijn kind, welk een naamlooze ellende!
Gij slaapt en uw borstjen het ademt zoo zacht,
Zoo kalm drijft ge voort in den somberen nacht,
Mij is 't donker, waarheen ik mij wende.

Uw hoofdje, door weeldrige lokken bedekt,
Wordt niet door den dreigenden golfslag gewekt:
U deert het geloei van den storremwind niet,
Op die purperen spreij daar kent gij geen verdriet».

«O, ware 't gevaar een gevaar ook voor U
En luisterdet gij naar mijn stem, gij die nu.....
Maar neen, slaap, mijn kind, doch slape ook de zee,
En — slape ook het eindlooze, het duldlooze wee!

Geef, Vader Zeus, een ommekeer, o, schenk ons 't leven,
En klinkt dees beê te stout, wil mij om 't kind vergeven!»

(Uit het Grieksch).

Rotterdam, Nov. 1887.
